

עד:

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא

עין משפט
גור מצוה

מסורת הש"ס

(א) לטל מל. מו. כ. טליל
(ב) מל. מו. כ. טליל
(ג) ד"מ מ"ו ע"ן משהר"ל
(ד) ו"ל כשער
(ה) ע"ן מ"ו ע"ן משהר"ל
(ו) ע"ן מ"ו ע"ן משהר"ל

הנהגות רב"ח

(א) רש"י ד"ה ר' שמעון
וכי' מבי' ישיב' וזו' כי
לא נשתנה השער ויחשבו
הכי אף כי נשתנה כ"ל
וכי' ויש ליישב לשון אף
כמו שנוהג בפסחים ויר"ל
דליקת רזה לחור אף שלא
נשתנה השער וק"ל:

ימות הגשמים איכא בינייהו. תנא קמא כל ימות השנה קאמר
ופליג עליה רבי יוסי ואמר לא שנה ימות החמה ולא שנה ימות
הגשמים עד שיהא לו למוכר זבל באשפות וחכמים ממירין אף על
פי שאין לו יש לאחרים אם

ימות הגשמים איכא בינייהו: ופוסק עמו
כשער הגבוה: והוא גברא דיהיב וזו לנדוניא
רבי חמוה לסוף ול נדוניא אתו לקמיה דרב
פפא אמר ליה "אי פסקת עמול כשער הגבוה
שקיל כהשתא ואי לא שקיל כי מעיקרא
אמרו ליה רבנן לרב פפא ואי לא פסק שקיל
כמעיקרא מעות ניהו ומעות לא קנו אמר
ליו גאנא נמי לקבולי עליה מי שפרע קא
אמינא אי פסק כשער הגבוה מוכר קא הדר
ביה מקבל עליה מוכר מי שפרע אי לא פסק
לוקח קא הדר ביה מקבל עליה לוקח מי
שפרע אמר ליה רבינא לרב פפא ומומאי
דרבנן היא דפליגי עליה דרבי שמעון דאמרי
מעות לא קנו ואפילו הכי אי פסק כשער
הגבוה שקיל כהשתא אי לא פסק שקיל
כמעיקרא דלמא ר' שמעון היא דאמר
מעות קונות וכי פסק כשער הגבוה שקיל
כי השתא אי לא פסק שקיל כמעיקרא משום
דקני להו וזו אבל לרבנן בין פסק בין לא
פסק שקיל כי השתא דדעתיה דאמינא
אתרעא זילא אמר ליה אימור דאמר רבי
שמעון בחד תרעא בתרי תרעי מי אמר
דאי לא תימא הכי מי שפרע בלוקח לרבי
שמעון לית ליה וכי תימא הכי נמי והתניא "מכל מקום כך הלכה אבל אמרו
חכמים מי שפרע כ' מאי מכל מקום לאו דלא שנה לוקח ולא שנה מוכר
מקבל עליה מי שפרע אלא כי קאמר רבי שמעון בחד תרעא בתרי תרעי
לא אמר אמר ליה רב אחא ברביה דרבא לרב אשי ותיפוק ליה ידשליח
שויה מעיקרא א"ל בתגרא דובין ומוזבין: מתני' ימלוה אדם את
אריסו חטין בחטין לזרע אבל לא לאכול שהיה רבן גמליאל מלוה
את אריסו חטין בחטין לזרע ביוקר והוולו או בזול והוקרו נומל מהן
כשער הוול ולא מפני שהלכה כן אלא שרצה להחמיר על עצמו:
גמ' תנו רבנן מלוה אדם את אריסו חטים בחטים לזרע בד"א שלא
ירד אבל ירד אסור מאי שנה תנא דידן דלא קא מפליג בין ירד ובין לא ירד
ומאי שנה תנא ברא דקא מפליג בין ירד ובין לא ירד אמר רב ר' אדי אסברה
ניהלי "באתרא רתנא דידן אריסא יהיב ביזרא בין ירד ובין לא ירד כמה דלא
יהיב ביזרא מצי מסליק ליה וכי קא נחית לבציר מהכי קא נחית באתרא רתנא
ברא מרי ארעא יהיב ביזרא אי לא ירד דמצי מסליק ליה כי קא נחית לבציר
מהכי קא נחית אי ירד דלא מצי מסליק ליה אסור תנו רבנן אומר אדם להבירו
הלוי

בחוץ הזמן: אימור דאמר רבי שמעון. לוקח לא מצי הדר ביה: בחד פרעא. כגון שלא נשתנה השער או הפוסק ע"מ לקבל מיד ונשתנה
ובתוך כך נשתנה השער דכי פסק לאו אדעתא דתרעא זילא פסק: בפרי פרעי. מי מתניין: מי אמר. מודה הוא דחור ואין עליו
אלא מי שפרע וכי נמי אוקמת לה כרבי שמעון להנלל מקללת מי שפרע מנריך לה לפסוק כשער הגבוה ואם לא פירש ויחור בו מקבל מי
שפרע וה"ה לרבנן דבתרי תרעי לא פליגי: דאי לא סימא. דמודי ר"ש בנתי תרעי דלוקח יכול לחזור בו ויקבל מי שפרע: לית ליה. בתמיה:
וסתניא מכל מקום כך הלכה כו'. ור"ש קאמר לה בפרק הזהב (נעיל מה). ופוסק ליה. דאין כאן מי שפרע אלל לוקח נדוניא זו דהא שליח
שהיה של בית חמיו עשאוהו שליח לפסוק וחמיו חזר בו ומה בידו של זה לעשות שצ"ד מקללן אותו וחמיו נמי לא בר קבולי מי שפרע הוא
דמצי אמר היה לך לפסוק כשער הגבוה ולתקוני שדרחין ולא לעוהמי ונדבר עיוות כמה שהיה עליו לתקן לא נעשה שלוחו: כסגרא דובין
ומוזבין. לא שליח נעשה אלא הוא פסק עס חתנו וחמיו פסק עס אחריים ומשתכר יא"כ לא פסק חמיו עמו וזה פסק כדי למוכרה לחמיו
ולהשתכר: מתני' חטין בחטין לזרע. סאה בסאה ובגמרא מפרש טעמא: שהיה ר"ג. כלומר לך הוורק לשנות משנה זו לפי שהיה
ר"ג מחמיר שאם חזלו נוטל מהן כשער הוול ואשמועינן מתניין לא שהלכה כן אלא שרצה להחמיר על עצמו: גמ' שלא ירד. עדיין
לא ירד האריס למוכרה לעובדה בשום עבודה: אבל ירד אסור. כדמפרש ואזיל: רבי אדי אסברה לי. פירש והבינה לי: ביזרא.
הורע: מצי מסלק ליה. כשה"כ. הלך אפילו ירד וכבר חרשה הואיל וביד כשה"כ לסלקו בשביל שאין לו זרע כשליח ממנו וזרע וכשיקרו
חטין יתן חטין אין זו הלוואה. אלא לבציר מהכי נחית הרי הוא כיוור למוכר מעשכיו ע"מ שיעול כשה"כ הורע תחלה מחלק המגיע לאריס
והאריס יטול השאר כשכר ערמו ויטול פחות משאר אריסין כשיעור הורע ועל מנת כן ירד שיעול פחות משאר אריסין כשיעור
הורע: מרי ארעא יהיב ביזרא. וזה היה קרקע שלו יפה ושינה ממנהג העיר להטיל על האריס הלכך כן פסק כן עמו בתחילתו
קודם שירד דמצי מסלק ליה כי נחית לבציר מהכי נחית ואין זו הלוואה. אבל ירד ומתחילתו לא פסק עמו שהיה הורע שלו ואחר
מיקן נתרלה תאליו ע"י קבלת דמים או מתנה אין ירידתו עכשיו למוכר דמיא לבציר מהכי נחית והלוואה היא גביה ואסור:
ויקולץ

קרב א ב ג מ"י פ"ט
מהל' מלכה וזה
הלכה ה פתג לאין קנ
טושי' י"ד מ"י קפה פס"ף
:1
קבג ד ה מ"י טס מ"י
הלכה ה פתג טס
טושי' י"ד מ"י קבג פס"ף
:7



Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones